

Ո Գ Ի Հ Ա Յ Ա Ս Տ Ա Ն Ի

Այգին շողով բարձունքներէն Տարօնի
 Հայու ոգին մըրտապըսակ կը թեւէ.
 Ծընունդ մը վեհ փակուած կուրծքին մէջ անգուսպ,
 Իր զարթնումի դալար յոյսին կը ժըպտի:

Անապատէն 'նձիւղող ծաղկին ընըշութեամբ
 Իր թըխորակ քայլով մեզի կը վարգէ.
 Ծոցն աուրցուն ազգին նըսեմ խոկերով
 Արդ հըրճուանքի տառերն անեղծ կը դըռշմէ:

Իր լուսակէզ բիրերուն մէջ կը նընջէ
 Դարերու մահն իր լուծական պատանըով.
 Եւ պարզելով ըոզն ըստուերտ կը յայտնէ
 Տաճարին դէմքն ծաղիկներու բոյլին մէջ:

Սիւզին շունչէն լեզուին ծիւիւրն կը փըթթին,
 Լերան ծագէն սիրոյ արփին կը խայտայ.
 Ու թոռմած կեանքն զեղուն անմահ բաժակով,
 Գըրին շաւղէն կը յառաջէ իր ուզին:

Ժամանակի անցըին սուրէ ընկճըւած,
 Իր կիսամեռ աճիւնէն նոր կը յառնէ,

Ուր կուսագեղ ամօթխածի մ' շիկնումով
Բիւրեղին մէջ լըճին վարդեր կը հոսին:

Յաւերժացած այսպէս նորոգ երկինքով,
Իր փառքն հեռուն խրոտվակոծ կը փողէ,
Եւ կը ձօնուի շքնորհ մ' իրեն գերագոյն
Որ ամէն օր իր ծիածանը նորէ: